

“Om cowboys buiten de deur te houden moet er een kwaliteitskeurmerk komen voor EPR-bestrijding”

Het lijkt me duidelijk: het is tijd dat er een kwaliteitswaarborg komt voor eikenprocessierupsbeheer en -bestrijding. Maar ik heb gek genoeg nog geen opdrachtgever ontmoet die een kwaliteitsborging wil zien om er zeker van te zijn dat er tijdens de bestrijding geen risico wordt gelopen, dat materiaal zoals opgezogen nesten deskundig wordt afgevoerd, of dat wordt geborgd of gecontroleerd waar het materiaal naartoe gaat.

Dat is vreemd te noemen, aangezien de eikenprocessierupsplaag niet licht opgevat kan worden. Nu bestaat er, na al die jaren dat de eikenprocessierups er is, nog steeds een vrije markt. Iedereen die zegt dat hij de eikenprocessierups kan bestrijden, mag het bestrijden. Ik heb nog nergens geluiden gehoord als ‘moeten we niet eens regels gaan opstellen?’. De VHG geeft daarop, wellicht terecht, als commentaar: ‘Een protocol voor eikenprocessierupsbestrijding opstellen hoort niet bij ons, eerder bij het Kad (Kenniscentrum Plagadierbestrijding).’

Ik heb gek genoeg nog geen opdrachtgever ontmoet die een kwaliteitsborging wil zien

Ook is het wellicht te zwaar om te stellen dat deze branche een keurmerk nodig heeft voor EPR-bestrijding, zoals ik in mijn kop aandraag. De reden is dat deze markt te klein is. Het kost te veel inspanning en organisatie om een keurmerk op te richten en in stand te houden. Van de overheden hoeven we ook geen richtlijnen of vergunningsverplichtingen te verwachten, want zij vinden blijkbaar de risico's verwaarloosbaar. Anders was men wel in actie gekomen. De eikenprocessierups is natuurlijk niet te vergelijken met de asbestmarkt; die is vele malen groter. Mensen hebben ook meer angst voor asbest dan voor de eikenprocessierups. Maar laten we dan in ieder geval eens nadenken over het opstellen van een gedragscode omtrent preventietechnieken, bestrijdingstechnieken, materiaalafvoer, wat wel of niet te doen en hoe medewerkers geïnstrueerd zijn.

Zij willen niet geconfronteerd worden met hun eigen fouten

Nu is het de vraag of partijen zich hieraan zouden conformeren. Het is voor marktpartijen wellicht lastig om een kijkje in hun keuken te laten geven. Zij willen niet geconfronteerd worden met hun eigen fouten. Vaak werken zij tegen de laagste prijs en dat stimuleert niet om tot in de puntjes een werk uit te voeren. Waarom steken opdrachtgevers en opdrachtnemers niet de koppen bij elkaar? Als men overeenstemming kan bereiken over een gedragscode en iedereen zich eraan houdt, dan zijn er voor de opdrachtgever niet veel alternatieven meer voorhanden dan te kiezen voor kwaliteit. Dat daar een ander prijskaartje aan hangt, is onvermijdelijk maar het vergroot de doelmatigheid van publiek geld. Is de preventieve bestrijding effectief? Wordt er rekening gehouden met flora en fauna?

Waarom steken opdrachtgevers en opdrachtnemers niet de koppen bij elkaar

Staat de gezondheid van bestrijders zelf voorop? Komen de brandharen tijdens de bestrijding of erna niet ergens anders alsnog in het milieu? Allemaal vragen waarop niemand een sluitend bewijs voor hoeft te leveren.

Erik Punt, Eikelboom